

[Tove Nielsen.]

bejdet med folkeskoleloven ikke havde den fornødne tid til at arbejde med de videregående uddannelser.

Med hensyn til regeringsskiftet kunne jeg til nød forstå det, hvis det var sådan, at den socialdemokratiske regering ønskede helt andre løsninger, end venstreregeringen havde lagt op til. Så er det jo klart, at der skulle mere tid til at udarbejde et nyt grundlag. Men sådan er det jo ikke, viser det sig nu, hvor socialdemokratiet ikke mere er i opposition.

Hvad angår arbejdet med folkeskoleloven, er der det at sige, at venstre af forståelige grunde ønskede sit eget forslag vedtaget i sidste samling, som det jo også blev. Men det skulle jo ikke forhindre, at undervisningsudvalget også kunne have gjort arbejdet med de videregående uddannelser færdigt, hvis viljen havde været til stede.

Nu mener jeg imidlertid ikke, at vi skal bruge tiden til at ærgre os over det, der ikke er sket. Hellere vil jeg glæde mig over, at regeringen nu indser, at tiden er inde til at gå seriøst ind i arbejdet ud fra erkendelsen af, at det haster med at træffe afgørelser. Der er jo ganske simpelt ikke hold i, at kommunisterne forsøger at frempiske en stemning gående ud på, at vi skulle ønske at træffe afgørelser i huj og hast på et mangelfuldt grundlag. Ligeledes er der heller ikke tale om, at afgørelserne bliver truffet i dølgsmål. Tværtimod mener jeg, at der er særdeles megen åbenhed om de problemer, vi i denne sammenhæng diskuterer. Men det er vel sådanne argumenter, man kan anvende, når man for længst har vedtaget, at man ikke vil medvirke til at træffe nogen beslutninger.

Jeg har meget svært ved at forstå, at kommunisterne skulle være imod en adgangsregulering eller en adgangsbegrænsning, for mig bekendt er det da sådan i de lande, hvis system kommunisterne hylder, at der finder en særdeles stærk udskillelse sted med hensyn til tilgangen til de forskellige uddannelser. Her er der i hvert fald ikke tale om fri adgang for alle, der ønsker en ganske bestemt uddannelse. Men i Danmark er situationen som bekendt den, at der igennem de sidste 10-15 år er sket en fordobling af tilgangen af studerende til de uddannelser, hvor der på den ene eller den anden

måde er adgangsbegrænsning, hvorimod tilgangen til universiteterne, hvor der er den frie adgang, er femdoblet. Det i sig selv giver jo en meget skæv udvikling.

De øgede bevillinger, der er en følge af det stigende studentertal ved de frie uddannelser, har formindsket mulighederne for at udbygge uddannelser med adgangsbegrænsning tilstrækkeligt. Samtidig ved vi jo alle, at vi befinder os i en periode, hvor der ikke er plads til store udgiftsstigninger, og slet ikke når prioriteringen falder så skævt og uheldigt ud, som den gør. Derfor er det også meget betænkeligt at lade stå til over for den standardforringelse, som må finde sted først og fremmest inden for de frie uddannelser.

Et andet og meget væsentligt problem er, at vi i dag med sikkerhed ved, at der ganske enkelt ikke er beskæftigelse til alle efter endt uddannelse. Eftersom den offentlige sektor ikke fremover kan aftage så mange, som den hidtil har gjort, er det utopi at tro, at den private sektor fremover skulle kunne aftage 10 pct. mere pr. år, såfremt væksten i antallet af ansatte i den offentlige sektor falder fra 7 til 4 pct.

Utopi er det også, fordi studierne indhold endnu er af en sådan art, at alle ikke automatisk kan gå ind i den private sektor. Derfor er det også nødvendigt at se på studierne indhold og gøre dem mere relevante for den private sektor. Netop i en arbejdsløshedssituation som den, vi desværre befinder os i, og hvor vi jo alle erkender, at det i sig selv er ulykkeligt for dem, det rammer, må vi med endnu større alvor forebygge i stedet for at forsøge at helbrede på et for sent tidspunkt. Det er uansvarlig politik med bind for øjnene at uddanne mange unge til arbejdsløshed, og det er bestemt ikke lykken efter endt uddannelse at skulle omskoles til et job, som ikke har nogen relevans til den uddannelse, man har taget. Dette er jo ikke forudsigelser, det er dagens situation f. eks. for adskillige jurister, og situationen vil blive aktuel på adskillige andre uddannelsesområder, hvis vi ikke nu regulerer tilgangen på en sådan måde, at vi får ledet de studerende ind i uddannelser, som samfundet har behov for.

Der er altså ikke tale om, at vi afskærer nogen fra at få en uddannelse, men der er tale om, at nogle studerende ikke kan få lige